

KÜLÖNÖS KEDVTEELÉS

Szirmai Károly

Amint tavasszal kinaposodott az idő, irodai munkája végeztével sietve megebédelt a kintinban, utána bekukkantott keskeny, barátság-talan legénylakásába, mely egyike volt a félhomályos folyosó két oldalán cellaszerűen sorakozó vállalati bútorozott szobáknak, majd kilépett, hogy idejében elérje a félnégyes, hosszú, gyári, vörös autóbust, és bemenjen vele a városba.

Olyankor érezte magát jól, amikor elől, a bal oldali ablak mellett elhelyezkedett, elnézte a menet közben elkapott sűrű bokros és erdőfoltos tájakat s észak felé az égbolt különös mélykékjét, mely képzeletében hön vágyott távoli, északi országok felé röpitette, vagy amikor beérve a városba, megpillantotta a hosszú és széles főutca bal oldalán sorakozó magas földszintes, régi polgárházakat vagy odébb, a központban, az új, színes balkonú háromemeleteseket, melyeknek ablaksorait délelőttől bealkonyodásig bearanyozta a napfény. Milyen más volna odafönn élni valamelyikben, gondolta ilyenkor nemegyszer.

Bár a központban leszállhatott volna, ülve maradt, mert tovább akarta élvezni az autóbusz rohanását, a rohanásban visszairamló városrészeket, az elkapott házak sajátos hangulatát, ezért lement az autóbusszal a város túlsó végén levő utolsó állomásig, s mialatt pár percig ott vesztegeltek, elnézte, a bal oldali sor két utolsó, nemrég épült világoszöld házát. Itt szívesen ellaknék, gondolta, téli délutánon eljárnék nagy szobáiban, ki-kitekintene a széles ablakokon, melyeket holdvilágos éjszakákon be se spalettázna, hogy a holdsugár zavartalanul sétálhasson a szobákban. A ház mögött kezdődik a messzeségnek nekiiramodó síkság, melyen túl, végtelen távolban, a sóvárgott skandináv országok sejlenek.

De a visszainduló autóbusz megszakította képzelete csapongását, s menet közben elforgatta előtte az imént látott külvárosrészeket, köz-

tük több régi, alacsony, keskeny ablakos, vakolatát hullajtó házat, melyek szintén emberi otthonok voltak, de benne viszolygást keltettek annak gondolatára, hogyha ezek valamelyikében kellene élnie. Ahogy nem tudott volna óraszámra elüldögelni a sarkukon levő vörössárga korcsma ételbüzös és dohányfüstös helyiségeiben, ahová a legszegényebb dolgozók szoktak esténként ételre, italra, tereferére betérni.

Utána: két zöld bódés tér szaladt eléjük, melyen szabályos távol-ságban, kör alakú virágágyások közepette, fiatal nyárfák álldogáltak merengve, mögöttük pedig egy leszerelt vásári körhinta szomorko-dott magányosságában, eszébe juttatva korábbi éveiből a tarka virá-gos fővárosi néplügetet, vidáman keringő körhintáival, állandóan szóló verklmuzsikájával és zajongva tolongó, jókedvű látogatóival.

Majd bekanyarodtak a főutca elejére, melynek déli oldalán sétálva, nemegyszer tekintett föl a régi, nagy, világosbarna földszintes házak magas ablakaira, el-eljátszadozva a gondolattal, hogy ő lakik mögöt-tük, karját összefonva, ki-kitekint a dúsz, zöld pázsitos előtérségre, utána a forgalmas úttestre, de a következő pillanatban elhessegette magától a gondolatot: nem, nem! sokkal jobb csak így kívülről be-vágyódni...

A város központjába érve leszállt, s megállva, sorra vette a nap-fényben sárgálló déli oldal színes balkonú emeletes házait, szokása szerint itt is eljátszadozva a gondolattal: vajon melyik lakást választaná, azt a szembeeső, barátságos, virágcserepes balkonú második eme-letit-e vagy a harmadik emeleti, nyugati sarkit, hogy az ős közeled-tével, délutánonként kiállva erkélyére, minden irányban elláthasson, észak felé is, amerre nemegyszer oly sejtelmesen kékllett az ég, s képzeletét a végtelen távolba röpítette.

Ott sohasem lenne egyedül, szomszédságában s alatta családok lak-nának, látná őket időnként kijönni az erkélyre, a szép, fiatal anyá-kat dédelgetően lehajolni kiscsőrű, kedvesen csivitelő gyermekeikhez, esténként áthallaná hangjukat, dalolásukat, a neonfényű lámpák éj-szakánként bevilágítanak szobáiba, *körötte sohasem volna sötétség*, mindig benne érezné magát az élet meleg, magához ölelő áramlásá-ban.

S bár tisztában volt vele, hogy mindez csak vágyai önámító kép-zeletjátéka, tudta, hogy holnap s a rákövetkező napokon újra bejárja autóbuzson a várost, rohanás közben ismét látni fogja elforgó, sajá-tos hangulatú részeit, a központban megint leszáll, és sorra veszi a szemközti, napfényben sárgálló emeleti lakásokat, újra eljátszadozva a gondolattal: vajon melyiket választaná, mert nagy magányosságá-ban enélkül már nem tudott meglenni.